

Милоша, хора съ състояние, придобито съ български трудъ и съ спестливостъ отъ лѣнливитѣ и расточителни Румъни. Нѣкои отъ тѣхъ станаха богаташи, люде съ пари, банкери, наематели на правителствени земи и голѣми подрядчици. Тѣ искаха да вървятъ по диритѣ на Сърбитѣ, да прѣвърнатъ хайдутитѣ въ юнаци, съ чети да накаратъ страната да се залови за оржжието и да очакватъ, когато бейоветѣ ще захванатъ да защищаватъ остатѣцитѣ отъ своитѣ нѣкога обширни правдини, да се прѣдстави случайтъ за да се хвърлятъ върху бейоветѣ въ името на правителството, както едно врѣме Сърбитѣ, ръководени отъ далѣковидната политика на Милоша Обрѣновичъ нападнаха върху даалитѣ въ името на Високата Порта, която тогава истребляваше еничеритѣ и спяхитѣ, и извѣстяваха на Султанъ Махмуда за своитѣ битки и побѣди.

Другийтъ, надъ-Дунавскійтъ комитетъ, бѣше плодъ отъ въодушевлението на младежитѣ, които се възпитваха или се занимаваха съ търговия въ Буда-Пеща, Вѣна, Берлинъ, Одеса или даже въ Парижъ, и тамъ се слобиха съ нови учения и теории. Раковски, отъ родѣтъ на Стефанаки бей, съ съфдоточи въодушевлението и пронагандата въ комитета, който посяше названието „комитетъ на младитѣ“. Тойзи комитетъ искаше реформи и отстъпки съ правителството, или народно въстание, или пакъ социално-политическа революция, съ една рѣчь, всичко онова, което искаха вѣискитѣ бюргери или което желаятъ студентитѣ отъ Латинскійтъ кварталъ въ Парижъ, полскитѣ демократи, Мадзини и Гарибалди.

Третийтъ, вътрѣшнийтъ комитетъ въ Пловдивъ, който съществувахе съ разрѣшеннето и подъ покровителството на правителството, распространяваше между Българитѣ просвѣщение посредствомъ школитѣ, книгитѣ и журналитѣ. Той ловко и искусно присѣднини къмъ това и въпросътъ за народната българска църква, въпросъ важенъ, основенъ, истинската подслона на българската народностъ, който при искрената, явната и твърдата поддръжка отъ страна на правителството може за да го